

Ægtefæller kan faa, medens det før var Halvdelen, vil den hidtil benyttede Beregningsmaade kunne volde Vanskeligheder, idet det Tilfælde kan indtræffe, at medens den ene Ægtefælle til at begynde med kan faa Aldersrente, vil Ægtefællerne ingenting kunne faa, naar de begge har naaet den i Loven fastsatte Alder. Dette anser man for at være uheldigt, og derfor har man stillet Ændringsforslag Nr. 9, som tilsigter at forebygge, at den ene kan faa mere, end de begge to kan faa, naar de begge bliver gamle nok.

Ændringsforslag Nr. 10 er en Henvi-
sning, som tilsigter en Tydeliggørelse.

Ændringsforslag Nr. 11 drejer sig der-
imod om en Realitet, idet man foreslaar, at
de Tal, som findes i Lovforslagets § 7, 4de
Stykke, halveres. Det er et Spørgsmaal,
som allerede blev fremdraget ved første
Behandling baade af den højtærede Irden-
rigsminister og af det ærede 3die Medlem
for 5te Kreds (J. Chr. Møller). Det er
blevet drøftet gentagne Gange i Udvalget,
og Flertallet foreslaar altsaa, at Taksterne
for enligt stillede Personer halveres, medens
Beløbene skal være 50 pCt. højere for sam-
levende Ægtefolk end for enligt stillede
Personer.

Ændringsforslag Nr. 12 gaar ud paa,
at 5te Stykke i § 7 skal udgaa, idet man har
ment, at naar Bestemmelserne i Ændrings-
forslag Nr. 9 gennemføres, er der ingen
Grund til at have dette 5te Stykke; Admini-
strationen mener ogsaa, det er overflødig.

Ændringsforslag Nr. 13 stilles for at
forebygge Misforstaaelser med Hensyn til
Refusionen. Som jeg udtalte ved første
Behandling, gik jeg ud fra, at der ikke var
tilsigtet nogen Realitetsændring paa dette
Omraade, skønt der kun var henvist til
den ene af de to Paragraffer, som omhandler
Refusionen, men man har altsaa for at fore-
bygge den Misforstaaelse, at der skulde
være tilsigtet nogen Realitetsændring, nu
foreslaaet, at der ogsaa henvises til den
anden Paragraf.

Jeg har hermed søgt at gøre Rede for
de af Flertallet stillede Ændringsforslag,
som efter vor Opfattelse vil betyde en For-
bedring af Lovforslaget, og jeg skal hermed
anbefale Tingets ærede Medlemmer at
stemme for disse Ændringsforslag.

Carl Jensen: De af Flertallet stillede
Ændringsforslag har ikke nogen som helst
Betydning for de gamle, da de hverken vil
faa mere eller mindre, fordi disse Ændrings-
forslag vedtages. Det, som vi ønskede
gennem Udvalgsbehandlingen, var at naa

til en Forbedring af de gamles Kaar, men
det er ikke lykkedes, og derfor har vi ikke
meget at sige her ved anden Behandling.
Der er et Ændringsforslag, nemlig Æn-
dringsforslag Nr. 3, som vi kan stemme
for, fordi det tilsigter en Tydeliggørelse.
Hidtil har det været saaledes, at man
skulde attestere, at vedkommende intet
ejede, og saa blev det ofte senere oplyst,
at han dog havde været i Besiddelse af
Midler, saaledes at han ikke var berettiget
til at komme i Betragtning. Nu foreslaas
det altsaa ændret til, at man skal bekræfte
det paa Tro og Love.

Et andet Ændringsforslag, vi kan
stemme for, er Ændringsforslag Nr. 7,
hvorved Ordene: „der dog ikke kræver
Hospitalsbehandling eller Medicin“ ændres
til: „der nødvendiggør Hjælp af anden Art
end den i forrige Punktum omhandlede“.
Herefter kan nemlig de 5 pCt. i forøget
Grad komme til Anvendelse overfor Alders-
rentenydere, der er trængende paa Grund
af Sygdom og lignende. Dette Ændringsfor-
slag aabner en lille Ventil for de Kommu-
ner, som jeg plejer at kalde de retsindige
Kommuner, de Kommuner, som vil det
bedst mulige for de gamle. Jeg har paa-
vist, at der gives Kommuner, som ikke
benytter Loven, som de burde, tværtimod,
de gaar paa mange Omraader udenom
Loven. Jeg vil benytte Lejligheden til at
anføre et enkelt Tilfælde fra en Land-
kommune i Nærheden af, hvor jeg bor.
Medens vi havde Alderdomsunderstøttelses-
loven, begyndte denne Kommune med at
tildele et Par gamle Mennesker 3 Kr. om
Maaneden, og efterhaanden som Aarene
gik, fik de et lille Tillæg, men det blev
ikke til meget. Da vi saa fik Aldersrente-
loven, kunde Kommunen jo ikke helt
komme udenom dens Bestemmelser, og den
maatte altsaa give de paagældende mere i
Aldersrente, end de havde faaet i Alder-
domsunderstøttelse. Men hvad gjorde saa
det gode Sogneraad? Det satte disse
Mennesker i Skat af 16 1/2 Kr. og trak ved
Aldersrentens Uddeling forlods Skatten fra,
idet man ræsonnerede som saa: Der er
ingen Mening i, at vi i den Grad skal føde
paa de gamle Mennesker, at de faar en
fænomenal høj Indtægt, vi maa saa i alt
Fald sætte dem i en anstændig Skat. Det
er kun eet Eksempel, men der kunde
fremdrages mange andre. Imidlertid gaar
den ene Part, Konen, hen og dør, og ude
i den Landkommune kunde de ikke saa
godt have den gamle Mand; men da han
havde en Datter, der boede i min Kommune,
flyttede han dertil. Da han nu fik sin